

der gentagende er kommet frem om Ordningen af 1922 i Sammenligning med den tidligere. Man kan næsten sige, at netop for at faa den mest økonomiske Ordning gennemførte man en Ordning, hvorved i alt Fald over en Trediedel, næsten Halvdelen, af Liniebefalingsmændene erstattedes med Reservebefalingsmænd, og vi lettede ogsaa de personlige Byrder, idet der er Tale om en Nedgang i det Antal Dage, de værnepligtige skal tjene, med ca. 1 Million. Vi behøver altsaa ikke her at staa og manøvrere med Tal i det uendelige, enhver vil efter disse faa Oplysninger kunne forstaa, at der er en meget betydelig Forskel paa Ordningen af 1909 og Ordningen af 1922. Men samtidig dermed — og det var naturligvis ogsaa noget, vi i høj Grad havde Opmærksomheden henvendt paa — maatte vi ogsaa ved den nye Ordning tage Hensyn til de Erfaringer, der var gjort under Verdenskrigen, og det var det, der resulterede i, at f. Eks. Artilleriet blev betydeligt udvidet, og at vi fik Maskingeværer — og i det hele taget vil blive saa godt forsynet med Maskingeværer, som nogen Hær overhovedet er —, at vi tog et Spørgsmaal som Flyvevæsenet op og fik afsat en Bevilling til et Flyverkorps.

Jeg maa derfor bestemt protestere, naar man her fra radikal og socialdemokratisk Side stadig fremsætter Udtalelser om, at Ordningen af 1922 er en ren Karikatur. Det er den aldeles ikke, men den er en mere tidssvarende og samtidig billigere Ordning end den lemlæstede Ordning, vi gik bort fra. Jeg er sikker paa, at den kommanderende General og Generalstabschefen vil underskrive disse Udtalelser.

Danmark er et af de Lande, ja, jeg vil antage, man kan sige, at Danmark er det Land, der under den nye udenrigspolitiske Situation er gaaet i Spidsen med nogen Reduktion af Forsvarsudgifterne. Naar man ser paa de andre Lande — og det er naturligvis i særlig Grad de smaa Lande, man her maa drage Sammenligning med —, saa er der kun eet Land, nemlig Norge, der har en billigere Ordning. Lad os tage Norge, Sverige, Finland, Holland og Svejts, det kan maaske have nogen Interesse blot at høre nogle enkelte Tal for den Rekrutstyrke, der uddannes i disse Landes Hære. I Danmark er det efter den nye Ordning ca. 8 500, i Sverige er det 26 000 — det er ogsaa et større Land, men forholdsvis er det en meget større Styrke —, i Norge 17 000 — naar Ordningen i Norge dog er billigere end

Danmarks, er det paa Grund af den meget korte Tjenestetid, de har indført —, i Finland, et Land med Danmarks Indbyggerantal, 21 000, i Holland 19 500 og i Svejts 21 000. Man kan ogsaa stille det op paa en anden Maade og se, hvor meget Militærudgifterne andrager i Forhold til hele Budgettet i de forskellige Lande, og der viser det sig, at kun eet af disse Lande, Norge, er under Danmark, ellers har de andre forholdsvis meget større Militærudgifter end vi.

Vi har altsaa Lov til at sige, at af de smaa Lande er Danmark gaaet i Spidsen med Nedsættelse af Militærudgifter. Det, vi har naaet ved den Ordning, er det, man nu skal til at begynde paa i de andre smaa Lande. Spørgsmaalet er brændende rundt omkring. Forsvarssagen er et af de Spørgsmaal, vel det vigtigste Spørgsmaal, den nuværende socialdemokratiske Regering i Sverige skal tage op til Løsning, og vi ved, at den nuværende Regering i Sverige, der har Hjalmar Branting til Chef, har stillet i Udsigt, at man vil yde 100 Million svenske Kroner, eller 150 Million danske Kroner, til det svenske Forsvar. Om de faar en Ordning paa det Grundlag, ved man selvfølgelig ikke, men det er jo meget betydelige Militærudgifter, der bliver Tale om derovre, selv efter at det socialdemokratiske Forslag maatte være blevet ført igennem.

Der er saa tidt blevet citeret Udtalelser af Hjalmar Branting, ganske naturligt, fordi han er ikke alene svensk Statsminister, men en Politiker med et Verdensnavn, fordi han sidder som Medlem af Folkenes Forbundsraad og i det hele er en Mand, hvis Ord man lytter til rundt omkring i hele Verden — det har man vist Lov til at sige. Vi ved jo, hvorledes han den ene Gang efter den anden, naar han som svensk socialdemokratisk delegeret har talt om Forsvarssagen ved de nordiske interparlamentariske Møder, har sammenfattet sine Udtalelser i — jeg vil antage ikke mindst vendt mod Socialdemokraterne her i Danmark, idet vi har det Særsyn, at ved disse Møder, i nogle af hvilke ogsaa jeg har deltaget, er det danske Venstre og det svenske Socialdemokrati for det meste enige —, at det er aldeles ikke ligegyldigt, om vi forsvarer os eller ej. Han har stadig fremhævet, at det var et internationalt Problem, og sagt, at det gaar ikke an for et Folk at indtage den bekvemme Stilling at staa udenfor. Nej, hele Grundtanken, ogsaa Grundtanken i Nationernes Forbund, er i Virke-